

ליל הזוועה בשפיר

ה פידיאין עזבו את גבולות ישראל. ביום כו חזרו 10 מהם לרצועת עזה בארונות עץ, ושניים נהרגו בסכיכות באר-שבע, עדיין נשארה חוליה אחת חופשית לנפשה בלב ה' מדינה. גם עקבות חוליה זו נתגלו ומעגלי ה- מחפשים החלו סוגרים סביבה. היא שינתה את ציר נסיגתה, פנתה לצבר גבול ירדן. בדרך הנסיגה עוד הספיקו המרצחים לירות באוטובוס, להטיל רימון לבית משפחה בעת שזו סעדה פת ערבית, ולהתקיף מוסד חינוך כי בשפירי — כל זה מרחק קילומטר אחד מתחנת המשטרה בהצטלבות בית-דגון, לב לבה של מדינת ישראל.

בעוד תקופה קצרה, ספק אם מישוהו מלבד משפחות הנפגעים יזכור את הזקנה שנהרגה בשנתה באשקלון, את הנהג שנפל בדרכים, את איש משמר הגבול שנפגע בעת קרב. אולם מה שאירע בליל הזוועה בשפירי, מקום פעולתם האחרונה של הפידיאין, לא יישכח במהרה.

* * *

ט רטור פעמון התפשת על הגבעה ה' קטנה, בכניסה אל הכפר. משלושה בתי אבן צחורים וארוכים, בעלי גגות אדומים, פרצו ילדים בריצה. הם נכנסו לבנין רביעי, התישבו איש איש ליד שולחן הקבוע, הוציאו מהמגרות את סדורי התפילה. אחר באו ה- מדריכים. היו עמם כמה ילדים חדשים, אשר אף אחד לא הכיר אותם; רק אותו יום הגיעו למוסד.

שמה המדריך התישב במקומו הרגיל מול הדלת, הושיב את החדשים לידו. קול תפילה עלה מן החדר הארוך. לא מלמול או מגנינה מוגוטינית, אלא שירה. הם שרו את תפילת הערבית בקול צרחני קמעה, כשריחות ארוך חת הערב המתבשלת כמטבח הסמוך עולים בנחיריהם.

פתאום נפתחה הדלת. יעקב קדוש נכנס ל' חדר, כשהוא נושף מריצה מהירה. הוא סגר את הדלת מאחוריו ונשאר לעמוד לידה. הוא איחר.

לתפילת שמונה-עשרה, קמו כולם, הפנו את פניהם מזרחה, לעבר ירושלים — ולכיוון הדלת. התפילה נאמרה עתה בלחש. הילדים שקעו בספרים שלפניהם ורק שפתיהם רוב-בו את הכתוב: "מי כמורך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה..."

* * *

י למה קסום (13), הוא נער צנום ב' מקצת, הנהוג לכסס את צפרניו. הוא עלה עם הוריו לפני חצי שנה ממרוקו. הוריו נשלחו לבאר-שבע, אותו שלחו ללמוד בבית הספר החקלאי של ח'ביד בשפירי.

הוא סיפף בשטף, ללא כל מעצור: "איך שהיינו מתפללים תפילת ערבית בעמידה, מישהו דפק על הדלת. ההוא פתח את הדלת ותיכף התחילו לירות. המורה שעיה כיבה את האור ונפל על הרצפה. כולם נפלו על הרצפה. כל הבית רעד ככה. צעקנו כולנו כמו משו-געים: משטרה! משטרה! אף אחד לא בא. המורה שעיה שכר את החלון והוציא אותנו מ' שם. ראיתי שני ילדים עם דם. רצנו לחדר ה' אוכלי. אחר כך באו ולקחו אותנו לכפר. לכל בית הכניסו שלושה-ארבעה."

היו בחרו 46 ילדים ושלושה מדריכים, כאשר כבה האור. כיבה אותו פידיאין מבחוק, לא אחד המורים. נשמעו יריות, כולם צעקו והתרוצצו בחדר, איש לא ידע מה קרה בדיוק. הילדים נשארו מבלבלים, גם למחרת בבוקר. לשלמה ויליאם טאבי (14) פני אדם מבו-גר. הוא עלה מטוניס לפני ארבעה חדשים, הוריו נשארו שם. גם הוא ניסה להיזכר ב' מאורעות הלילה: "עמדתי ליד המורה שם-חה. באותו זמן שפתחו את הדלת ראיתי שני אנשים עומדים משני הצדדים. הם לא עמדו, הם התכופפו. היה להם קאסקט על הראש. הם ירו ואני התכופפתי. כדורים הלכו מפה ומפה והיו צעקות. אנחנו לא רואים כלום למה אנחנו מפחדים."

* * *

ג הפידיאין פחדו מהחושך. הם הס' תפקו בכמה צרורות לתוך החדר והסתל-קו. גד פריימן, אחד המדריכים, היה אותה שעה בחוץ. הוא התנצל: "ראיתי אותם, אבל

שמחת האתמול

מחולות, שירה ושתייה כדת היו אף לפני זמן קצר מנת חלקם של חסידי ח'ביד בשפירי, בעת שחגגו את יום השנה לשחרורו של מיסה ח'ביד מבית-סוהר רוסי. בין המחוללים (למעלה), שתמונתם הופיעה בשעתו בהעולם הזה בלטה נערים מצפון אפריקה, תלמידי בית-הספר החקלאי במקום שחונכו ברוח ח'ביד. נערים אלו היו קרבנות התקפת הפידיאין של השבוע האחרון (למטה).

אבל

אם כי כל נפגעי היריות במושב שפירי היו מתלמידי המוסד החקלאי במקום, חסרי קרובים ובני-משפחה במושב עצמו, התפשט אבל כבד על פני כל המושב. לאחר שבמשך הלילה אכסנו תושבי המושב את הניצולים בבתיהם. נצבו למחרת עם בוקר סביב בית ההריגה, חררו בבכי מר.

הפצוע

בבית החולים אסף הרופא בצרפינג, לשם הובאו הנפגעים, נותחו הילדים והוצאו מכלל סכנה. רק אחד מהם נפטר מפצעיו. השאר שכבו חבושים בתחבושות גבס, קבלו אספקה תמידית של דם וחמצן עד צאתם מטכנה.

הבית

חדר בית-הכנסת לאחר ליל הזוועה זמה למרחץ זמים. שולחנות וכסאות הפוכים בתוך שלוליות דם, סדורי תפילה מגואלים חלקי-לבוש של הנרצחים היו מפוזרים בו. אפילו משקיפי או"ם, למודי מראות הזוועה, הזדעזעו.